

אווז הזהב

פרש כנפיו ועף חזרה לדרכו.
מעת לעת, חזר, ובכל פעם השאיר להן נוצה
נוספת.

האם ובנותיה מכרו את הנוצות היפיפיות תמורת
סכום נאה שהספיק למחיתן. אולם יום אחד אמרה
האם לבנותיה: "אל לנו לסמוך על האווז. יום אחד
הוא עשוי לעוף לו לדרכו, ולא לשוב לעולם. ואז שוב
נחזור להיות עניות ומרוששות כבעבר. הבה ניקח

היה היה פעם אווז, ולו נוצות זהב יפיפיות. לא רחוק
מהאווז גרה לה אישה עניה, עניה מאוד, ולה שתי
בנות. ראה האווז עד כמה קשה להן להסתדר,
וחשב לעצמו:

"אם אתן להן את נוצתי, אחת אחר השניה, האם
תוכל למכור אותן, ובעזרת הכסף שתקבל תמורתן,
היא, ובנותיה תוכלנה לחיות בנוחות."
חשב ועף אל בית האישה.

כשראתה האשה את האווז תמהה ושאלה: "בשביל
מה באת לכאן? אין לנו דבר לתת לך."
"אך לי יש מה שהוא לתת לך" אמר האווז "אתן לך
את נוצתי, אחת, אחת, ואת תוכלי למכור אותן
ותמורתן תספיק לך ולבנותיך למחיה נוחה."
בעודו אומר דברו, תלש נוצה אחת והגישה לאם,

חזרה אל ביתו ומעולם לא שב לבקר את האם
החמדנית.

את כל נוצותיו בפעם הבאה שיגיע לכאן.
אמרו הבנות: "אבל זה יכאיב לאוזן. לא נעשה לו
דבר שכזה." אך האם תאוות בצע הייתה. כששב
האוזן לביקורו הבא, תפסה אותו בשתי ידיה,
ומרטה ממנו את כל נוצותיו.

אך, הפלא ופלא, לאוזן הזהב נוצות מיוחדות. אם
נוצותיו נמרטו ממנו בניגוד לרצונו, הן אינן נשארות
זהובות, אלא מלבינות מיד, ושוב אינן שוות יותר
מנוצות אווז לבן רגיל. כך קרה גם לנוצות אלה.
עם חלוף הזמן, צמחו נוצותיו שנית, ואז הוא עף